

7 Ekim Sonrası Filistin Direnişii ve İsrail Saldırganlığı

14. Kongrede
oy birlięiyle onanaylana
siyasi raporun B bölümü
(Ankara, 7 - 8 Eylül 2024)

Kommunistische Partei der Türkei

TKP

7 Ekim sonrası Filistin direniŒi ve İsrail saldırganlığı

Bu broŒür

14. Türkiye Kongresi'ne sunulan ve
oy birliđiyle onaylanan siyasi raporun

B bölümünü içermektedir.

(Ankara, 7 - 8 Eylül 2024)

Türkiye Komünist Partisi

TKP

TKP 14. Kongre hakkında

Türkiye Komünist Partisi (TKP), 14. Kongre Türkiye Konferansı 7-8 Eylül hafta sonunda »Devrimci görevler için derinleşme, derinleşerek devrim ve sosyalizme...« sloganı ile gerçekleşti.

- Filistin direnişi ve İsrail'in saldırganlığı;
- Ukrayna'daki savaşın gölgesinde Türkiye dış politikası;
- komünizm ve uluslararası alan;
- ört sorununda komünist yaklaşım ve görevlerimiz; göçmen sorununda gerçekler ve partinin görevleri;
- Türkiye ekonomisindeki dönüşüm ve sınıf mücadelesi alanı;
- düzen siyaseti, devrimci görevler ve TKP'nin müdahalesi başlıklarında kapsamlı bir analiz ve değerlendirmenin yanı sıra TKP'nin üzerine düşen devrimci görevlerin yer verildiği Siyasi Rapor delegelerce oybirliği ile kabul edildi.

2

Auf dem Parteitag wurde auch eine Reihe von organisatorischen Entscheidungen getroffen, um die TKP-Organisationen entsprechend den im politischen Bericht beschriebenen Aufgaben zu stärken.

Kongrede aynı zamanda TKP örgütlerini Siyasi Rapor'un tarif ettiği görevler doğrultusunda güçlendirmek üzere bir dizi örgütsel karara imza atıldı:

- Holdinglere ve NATO'ya ve emperyalist savaşa karşı mücadelenin sürdürülmesi;
- laik bir toplumsal düzen için mücadelenin sürdürülmesi;
- gençlik çalışmaları başta olmak üzere uyuşturucuya karşı sert bir mücadelenin içine girilmesi;
- yerel yönetimlerin attığı adımların halkın yararı adına takibe alınması;
- TKP'nin Küba ile dayanışmasının ablukaya karşı mücadele önceliklendirilerek büyütülmesi de

Türkiye Konferansında oybirliği ile kabul edilerek TKP'nin önümüzdeki dönem yol haritasına eklenen karar başlıkları oldu.

Buradan siyasi raporun
tümüne ulaşabilirsiniz

Devrimci Görevler İçin Derinleşme Derinleşerek Devrim Ve Sosyalizme...

14. Kongre Raporu üzerine

Türkiye Komünist Partisi'nin 14. Kongresi'nin görüş ve onayına sunulan bu belge, bir dizi toplantının ardından, 15 Mayıs 2024 tarihinde yazılmaya başlandı. 7-8 Eylül'de gerçekleşen 14. Kongre Türkiye Toplantısına dek kapsamlı bir tartışma ve değerlendirme sürecinden geçti. İlk olarak partinin ilgili merkezi kurullarıyla paylaşılarak değerlendirildi. Gelen öneriler doğrultusunda gözden geçirilen rapor Haziran ayında parti örgütlerine iletildi. Ardından TKP üye ve gönüllülerinden gelen çok sayıda yazılı katkıdan ve tüm TKP örgütlerinin dahil olduğu siyasi rapor toplantılarının tutanaklarından süzülen öneriler doğrultusunda üzerinde değişiklikler yapıldı ve delegelere sunuldu. Okuduğunuz rapor nihai halini delegelerinin katılımıyla gerçekleşen 14. Kongre Türkiye Toplantısındaki katkılarla aldı.

Raporun yayınlandığı tarih itibariyle 31 Mart yerel seçim sonuçlarının yarattığı sarsıntının etkileri tüm siyasi mecralarda sürmektedir. Devlet ve AKP'nin farklı kanatları arasındaki mücadelede sürekli yeni sayfalar açılmaktadır. AKP iktidarının büyük sermayenin isteği doğrultusunda şekillendirdiği ekonomik politikalar emekçi halkın yaşamını tarifsiz ölçüde zorlaştıran unsurlarla güçlendirilmektedir.

İsrail'in Gazze'deki katliamı hız kesmeden devam etmekte, Ukrayna'daki savaş yalnız cephede değil iki ülkenin yönetiminde her gün-her saat yeni bir tablo ortaya çıkarmakta, Suriye'den başlayarak sınırdaş olduğumuz Irak, İran, Ermenistan ve Gürcistan'da yeni patlamalara gebe sıcak gelişmeler yaşanmaktadır.

Bu metin Kongre'de onaylanıp kamuoyunun bilgi ve değerlendirmesine sunulduktan bir süre sonra bu başlıkların bir bölümünde yeniden değerlendirmeyi gerekli kılacak olayların tetiklenmesi şaşırtıcı olmayacaktır. Raporu da yer vermediğimiz kimi konuların hızlı bir biçimde gündemin zirvesine yerleşmesi de olasıdır.

Kendini ciddiye alan, önemseyen, ülke ve dünyayı değiştirme iddiasıyla hareket eden devrimci bir partiyi geçtik, hiçbir düşünce ya da araştırma merkezi böyle bir ortamda a'dan z'ye her alanı kucaklayan ve kritik başlıkları bu geniş kapsamın içinde sögütan bütünlüklü bir rapor hazırlamaya yeltenmez.

Kendimizi ciddiye alıyor, önemsiyor, ülke ve dünyayı değiştirme iddiasıyla hareket ediyoruz.

Yakın geçmişi Marksizm-Leninizmin yol göstericiliğinde ve belli bir bütünlükle değerlendirdikten sonra, gelecek için temel bazı öngörülerde bulunup görevler çıkarmak, kongre süreçlerinde yaygın kabul gören, partimizin de geçmişte tercih ettiği bir yaklaşımdır. Bir süredir kongre ve konferanslarımızda bir ya da birkaç başlığa

Herhangi bir “bütün”den değil belli bir stratejinin prizmasından geçirilmiş ve bu anlamda kritik parçalara ayrıştırılabilen bir “bütün”den hareket etmek durumundayız. Bu anlamda Kongre’de tartışılıp bağlanması için hazırladığımız bu temel belgeyle, ne bugünün gerçekliğine ilişkin bir tamamlanmış katalog sunuyoruz ne de gündemimizde olan bir ya da birkaç başlıkla sınırlanan “tematik” bir değerlendirmeyi paylaşıyoruz. 14. Kongre metni, partimizde “biz ne yapıyoruz” sorusunu soran herkesin gereksindiği stratejik unsurları barındırıyor. 2024 yılında bizim açımızdan en yaşamsal olan soruların belirlenmesi ve yanıtlanması başlı başına bir stratejik tercih olarak görülmelidir. Oradan başlıyoruz ve yol haritamızı bu tercihler doğrultusunda güncelliyoruz.

Siyasi raporun B bölümü:

7 Ekim sonrası

Filistin direnişi v İsrail saldırıganlığı

4

DURUM

1. Filistin tarafından Hamas’ın öncülüğünde 7 Ekim’de İsrail’e karşı düzenlenen saldırı diz çökmeye zorlanan ve giderek yok edilmeye çalışılan bir halkın direncine ve yaratıcılığına örnek olarak görülmelidir. Operasyona bazı devletlerin istihbarat sağlama ya da lojistik destek verme olasılığı bu gerçeği değiştirmiyor. Şimdiye kadar kanıtlarla desteklenmeyen bu olasılık bir yana, Filistinlilerin kısıtlı olanaklarla ve kuşatma koşullarında gerçekleştirdiği operasyon, kutsallıklar adına her tür adaletsizliği, yalanı ve barbarlığı meşru gören kibirli İsrail devletini çaresizlik içinde bırakmıştır.

2. Operasyon sırasında ölenler arasında sivillerin olduğu, Hamas militanlarının bu konuda pek seçici davranmadığı ne kadar açıksa, ölen İsrail vatandaşlarının bir bölümünün İsrail ordu ve polisi tarafından vurulduğu da o ölçüde açık bir gerçektir. Operasyonun yapıldığı yerleşimler, İsrail’in Filistin halkına karşı işlediği suçlara her gün tanıklık edilen, “sivil” bir yaşamın sürdürülmesinin ancak ahlaki bir çöküntü ile mümkün olduğu bir bölgededir. Ayrıca İsrail devletinin saldırıganlığı, bu ülkenin vatandaşlarının tamamı açısından bir muhasebeyi zorunlu kılan boyutlara ulaşmış durumdadır.

3. İsrail’in 7 Ekim’in hemen ardından Gazze’de başlattığı ve kısa süre içinde ölçsüz bir katliama dönüşen saldırının boyutlarına işaret ederek 7 Ekim operasyonunu mahkum edenlerin anlamadığı, Filistinliler açısından uzun bir süredir ölüm ile yaşam arasındaki sınırın belirgin olmaktan çıktığıdır. Bir bütün olarak Filistin ama özellikle

le Gazze, hiçbir kuralın olmadığı ve Filistinlilerin her gün öldürüldüğü bir hapishane durumundadır. Ancak burada asıl mahkum edilmesi gereken, egemen sınıfların “intikam”ı gerekçe gösterilerek teslimiyetin teorikleştirilmesi girişimleridir. İsrail devletinin Filistinlilere karşı zalimce bir saldırıya girişeceğinden kimsenin kuşkusu yoktu. Ancak Filistin direnişinin sapanlı çocuklarla sembolize olan, askeri değeri son derece sınırlı eylemlerden ibaret olmasını isteyenler tarihte işgal güçlerine karşı direnişin her zaman bu ikileme karşı karşıya kaldığını bilmelidir. İkinci Dünya Savaşı’nda, işgalci Nazilerin Prag Valisi Reinhard Heydrich’in İngiliz destekli Çek direnişçiler tarafından öldürülmesinin ya da üst düzey Nazi subayı Wilhelm Kube’nin Minsk’te Sovyet partizanlarınca bertaraf edilmesinin ardından binlerce sivil rasgele kurşuna dizildi. Benzer birçok olay var insanlık tarihinde. Mevcut güç dengesini ve doğabilecek sonuçları hiç hesaba katmadan hareket etmek aptallara, bedel ödememek adına boyun eğmek korkaklara özgüdür.

4. Hamas’ın eyleminin bütün sonuçlarını konuşmak için henüz erken. On binlerce Filistinli katledilmiştir, bu insanlığın ve özellikle dünya devrimcilerinin engel olamadığı çok ama çok ağır bir bedeldir. Ancak terazinin öbür tarafına da bakmak gerekir. 7 Ekim günü İsrail devletinin itibarsızlaşmasının çok ötesinde bir sürecin önu açılmıştır. İsrail Hamas’a yanıt vereceğim derken büyük bir hızla meşruiyet kaybetmekte ve kendisiyle birlikte, parçası olduğu ve ABD’nin başını çektiği emperyalist bloku benzersiz bir ahlaki sorgulamayla karşı karşıya bırakmaktadır. Ayrıca Filistin direnişinin askeri açıdan kırıldığına dair bir belirti de henüz bulunmamaktadır. İsrail saldırganlığının, silahlı bir güç olmanın ötesinde ciddi bir toplumsal-siyasal aktör olan Hamas’tan ziyade İsrail devletini bazı açılardan zayıflattığı söylenebilir.

5. 7 Ekim’den bu yana hem Gazze hem de İsrail’in ordu ve yasadışı Yahudi yerleşimci karakolları ile taciz ve şiddeti artırdığı Batı Şeria’da Hamas’a desteğin büyümüş olması, Filistinlilerin de 7 Ekim operasyonunun tarihsel sonuçlarının farkında olduğunu göstermektedir. Yolsuzluklar ve uluslararası dengelerin çürüttüğü Filistin yönetiminden farklı olarak Gazze’de dayanışmayı gözeten bir idari tarz yerleştiren Hamas, kendi ideolojik ve sınıfsal karakterinden bağımsız bir biçimde, yoksul Filistinlilerin hamisi durumuna yükselirken İsrail saldırganlığına kafa tutan temel güç olmayı da becerdi. Mevcut ideolojik arka planı itibarıyla başka koşullar ya da konjonktürde karşı-devrimci bir örgüt olabilecek Hamas’ı bugün bir direniş örgütü olarak adlandırmamız bu anlamda yadırganmamalıdır. Tarihte kendi iç dinamikleri açısından çok büyük bir değişim göstermeyen birçok siyasi hareket ya da kişi, daha geniş bir bakış açısıyla devrim ve karşı-devrim veya meşru ve gayri-meşru arasında salınmıştır. Söz gelimi Irak’ta ABD işgali öncesi en hafif deyimiyile halk düşmanı bir zorba diye tanımlanabilecek Saddam Hüseyin’in işgal sonrasında yarattığı sempati bizleri de içine alan bir duygusallıkla ilişkili değildir. Komünistler işgale karşı mücadelenin büyük bir tarihsel meşruiyet kaynağı olduğunu bilecek ölçüde yurtseverdir. Bununla birlikte, bugün Filistin’de ve uluslararası kamuoyu nezdinde direnişin önde gelen gücü olarak beliren Hamas’ın yakın gelecekte gerici ve karşı-devrimci bir konumlanışa yerleşebileceği de açıktır. Böyle bir değişim Filistin’in iç dinamiklerine, Filistin devrimci hareketinin gelişimine,

emperyalist ülkelerin ve İsrail'in hamlelerine ve Hamas'ın üzerinde büyük etkisi olan İran'ın tercihlerine bağlı olacaktır.

6. Hamas'ın bugün bir direniş örgütü olduğu konusunda hiçbir tereddüt göstermeyen TKP'nin Filistin direnişinde hegemonyanın İslamcı örgütlerde olmasından hoşnut olmadığını söylemeye gerek yoktur. Filistin direnişinin iç dengelerinin bu doğrultuda değişim geçirmesinin bir dizi nedeni bulunmaktadır. Partimiz bir yandan bugün Filistin'de sürmekte olan mücadeleye ve bu dolayısıyla Hamas'a siyasi destek verirken, diğer yandan Filistin'de devrimci damarın yeniden güçlenmesi ve başat unsur haline gelmesi için uluslararası ve bölgesel ölçekte çalışmalarını sürdürmektedir. Bu bağlamda Filistinli devrimci örgütlerin tamamının Hamas'la işbirliği içinde Gazze'deki direnişe güçleri oranında katıldığı unutulmamalıdır.

7. AKP iktidarının Filistin politikası, İsrail'le çok yönlü ilişkiler (bütün söylem ve kararlara rağmen) açısından ne kadar ikiye bölünmüşse, Hamas ve benzeri örgütlere verilen destek açısından o denli gerçektir. İslam coğrafyasında dinci hareketler üzerinde büyük bir rekabet sürmektedir. Ancak bu rekabet, siyasal İslamın farklı kollarının aralarındaki akrabalık ilişkisini ve aynı toplumsallıklara hitap ettikleri gerçeğini ortadan kaldırmamaktadır. AKP'nin Filistin sorununu İslam coğrafyasında ağırlık kazanmak için bir manivela olarak gördüğü gerçeği, bizi ancak bu akrabalık teslim edildiği sürece sağlıklı bir sonuca götürecektir. Sözü ettiğimiz pragmatizm aslında bölgedeki bütün İslamcı aktörler için geçerlidir. Bu aktörlerin bir bölümü Filistin direnişiyle mesafelenmiş, bir bölümü ise tıpkı Hamas gibi İsrail'le olan mücadeleyi ABD ve onun müttefikleri tarafından tanınma, muhatap alınma ve bölgede ortak haline gelme hedefiyle yürütmektedir. Bu açıdan AKP'nin özellikle "Arap Baharı" sürecinde iyice belirgin hale gelen "Müslüman Kardeşleri ABD'ye pazarlama" stratejisinin özünde köklü bir değişiklik olmamıştır. Şu anda İsrail'in çıkarları pahasına Ortadoğu'da ilişkilerini radikal bir biçimde gözden geçirmesi mümkün olmayan ABD ve onun Avrupalı müttefiklerinin, İsrail merkezli politikaların Ortadoğu'da kendilerini zora soktuğunun daha fazla farkına varmaya başladığı söylenebilir. Hamas'ın saldırısının zamanlaması ve gidişatı, bu "pazarlıkçı" tutum açısından da avantajlı bir tablo ortaya çıkarmıştır.

8. ABD ve müttefiklerinin kendi ülkelerindeki kamuoyunda yaygın tepki uyandırmayı göze alarak İsrail'e verdikleri açık destek, Filistin sorununun sınıfsal karakterinden kaynaklanmaktadır. Bütün dünyada kendisini Yahudi olarak tanımlayan 15 milyon civarı insanın (bunlara kendilerini gizleyenleri dahil etsek bile) büyük güçlerin politikalarını bu kadar fazla belirleyebilmesini ne komplo teorileri ile ne de Yahudilerin tarih boyunca insanlığa kültür, sanat, bilim ve düşünce alanında kattıklarıyla açıklayabiliriz. Yahudiler süreç içinde proleter karakteri zayıf bir ulusa dönüşmüştür. Siyonist politikaların taşıyıcısı olan İsrail'de işçi sınıfının ağırlıklı bölmesi, nüfusun beşte birini oluşturan Filistinli Araplardır. Yahudilerin ABD başta olmak üzere (Türkiye dahil) birçok ülkede sermaye sınıfının içinde hatırı sayılır bir ağırlığı bulunmaktadır. Toplamda Yahudilere yakın bir nüfusa sahip olan Filistinlilerin dünya ekonomisinde böyle bir ağırlığın yanından dahi geçmediği ortadadır.

Tersine, Filistin'e renk veren, zengin ve mülk sahibi Filistinli aileler, sayısı sınırlı Filistinli kapitalistler ya da yolsuzluklarla semiren bürokratlar değil, emekçi halktır. Bugün ABD'de Filistin direnişine dönük toplumsal destek artarken, mülk sahibi sınıfların İsrail yanlısı lobi faaliyetlerine hız kazandırması, sermaye sınıfı içindeki Yahudi ağırlığı kadar, sınıfsal bir güdünün de ürünüdür. Bu anlamda İsrail'e emperyalist ülkelerden gelen desteği dinsel ya da etnik nedenlerle izah etmek yanlıştır. Bugün karşı karşıya olduğumuz bu gerçek, tarih boyunca Yahudi işçi ve aydınlarının birçok ülkede devrimci düşünce ve hareketin ortaya çıkışına ve gelişimine yaptığı muazzam katkıyı hiçbir biçimde değersizleştirmiz; farklı coğrafyalarda sömürülen Yahudi emekçiler, uluslararası sermayenin suçlarına hiçbir biçimde ortak edilemez.

9. Filistin mücadelesinin devrimci, komünist bir perspektifle ileriye çekilmesi ancak bu sınıfsal temeli kavrayan müdahalelerle mümkündür. İsrail gibi dinsel temellerde biçimlenmiş bir devlete karşı ulusal kurtuluş alanına sıkışan ve Filistin sorununun sınıfsal karakterini göz ardı eden bir mücadelenin yine dinsel bir karakter kazanması şaşırtıcı değildir. Musevilerle Müslümanlar arasındaki bir mücadeleden “sağlıklı” bir sonucun çıkmayacağı, tersine bunun tarafları köktendinci ideolojilere mahkum edeceği ortadadır. Bu anlamda nesnel olarak Filistin sorununun sınıfsal bir biçimde ele alınması için koşullar iyice olgunlaşmışken, dünyada ve bölgede işçi hareketinin görelî zayıfladığı bir dönemden geçmemiz sonuç alınmasını zorlaştırmaktadır.

7

10. Devrimci hareketlerin demokrasi, barış, bağımsızlık, laiklik gibi yaşamsal başlıkların baskısıyla minimalist pozisyonlara çekilip sosyalizmin güncelliğinden uzak durması İslamcı hareketlerin öne çıkmasına yardımcı olmuştur. İronik bir biçimde devrimciler zayıflayıp dinci ya da etnik hareketlerin ağırlığı arttıkça bu tercih daha da güçlenmiştir. Oysa Ortadoğu coğrafyasında yoksul kitlelerin bölünmüşlüğüne son verecek, dolayısıyla onları sonu gelmeyen savaş ve çatışmalardan uzaklaştıracak biricik strateji sosyalist iktidar perspektifidir. Etnik ve dinsel kimliklerin üzerine çıkıp onları önemsizleştirecek olan, sınıflar arası işbirliği ve uzlaşma kültürü değil, sınıfsal kutuplaşmadır.

11. Bazı burjuva devletlerinin birbiri ardına koşulsuz İsrail desteğinden vazgeçerek Filistin konusunda daha hakkaniyetli bir tutum almasının bir vicdani sorgulamanın ürünü olmadığı açıktır. Bu ülkelerde kamuoyu baskısının bu değişimin tek nedeni olmadığı bilinmelidir. Birçok Avrupa ülkesi, önümüzdeki dönem Filistin'de ve onun dolayısıyla Arap coğrafyasında ekonomik-siyasi etki sahibi olmak için fırsat yaratma peşindedir. Bu tutum değişikliğinin bölge halklarında yeni bir yanılısma ve iyimserlik konusu olmaması için çaba harcanmalıdır.

GÖREV TANIMI

12. Türkiye Komünist Partisi, dinsel ideolojilerin ve etnik kimliklerin derin yoksulluğu, emperyalist saldırganlığı ve sınıf çelişkilerini örttüğü Ortadoğu'da devrimci güçlerin toparlanmasına katkı koymak için şimdiye kadarkinin çok ötesine geçen

bir çaba içine girer. Bu görev enternasyonalizmin genel yükümlülüklerinden ibaret olmayan gerekçelerle tanımlanır. Türkiye kapitalizminin özellikle AKP'li yıllarda artan bölgesel etkisi, bu etkinin Yeni-Osmanlılık olarak tanımladığımız ideolojik-siyasal açılımla el ele yürümesi Türkiye'nin komünistlerine özel sorumluluklar yükler. Yalnızca İslamcı siyasi hareketler değil, önemli bütün toplumsal-siyasal güçler üzerinde kaçınılmaz ve karmaşık izdüşümü olan bu etkinin hem bütün boyutlarıyla anlaşılması hem de bölge gericiliğine, emperyalist saldırganlığa ve sömürücü sınıflara karşı mücadelede sağlıklı bir ideolojik zemin yaratılması Türkiye içindeki yükümlülüklerimiz açısından da yaşamsaldır.

13. Türkiye Komünist Partisi, bu görevi bölgenin en gelişkin işçi sınıflarından birine sahip ülkelerden birisinde mücadele etmenin sorumluluğu ile yerine getirir. Türkiye'nin önemini bilincinde olmak, bölgedeki diğer dost güçlere karşı kibirli ya da üstten bir bakış açısını hiçbir biçimde meşru kılmaz. TKP, seçimler gibi bazı göstergeler açısından görece "zayıf" bir görüntü verdiği için değil, komünist ahlak öyle gerektirdiği için uluslararası alanda kurduğu bütün ilişkilerde yapıcı ve mütevazı bir duruş sergiler. Ancak Ortadoğu söz konusu olduğunda daha fazlası söylenebilir. Ortadoğu işgaller, darbeler, katliamlar, savaşlar, göçler coğrafyasıdır. Bu coğrafyada her devrimci özne büyük zorlukların, karmaşık görevlerin, benzersiz trajedilerin içinden geçmiştir. Emperyalist barbarlığın bütün ağırlığı bu coğrafyaya çökmüş, yoksul halklar soluk almaksızın karanlığın bin bir çeşidiyle karşı karşıya kalmıştır. Eleştirel bir bakışı ve Marksizm-Leninizmin temellerini savunmayı bir an olsun ihmal etmeden burjuvaziye, emperyalizme, gericiliğe bilerek hizmet edenler dışında kalan tüm ilerici-devrimci güçlerle sağlıklı ve sabırlı bir iletişim için kanallar açarak ortam oluşturmak zorunludur. Başka bölgeler bir yana, Ortadoğu, devrimci komünist bir çizginin kendi göbeğini kesip diğer ilerici güçlerden mutlak bir ayrılmaya yönelmesi için uygun koşullara sahip değildir. Bunun yerine sağlıklı bir iletişim, tartışma, dayanışma zemini yaratmak ve komünist hareketi bu zeminde kuvvetlendirmek gerekir. Parti bu doğrultuda adımlar atar.

14. Filistin gündemi Ortadoğu'da devrimciler arasındaki iletişimin güçlenmesi için uygun bir kanal olarak değerlendirilir. TKP elindeki olanaklar ölçüsünde bölgede devrimci güçler arasındaki etkileşimi güçlendirmek için toplantılara, konferanslara ev sahipliği yapar, yayıncılık ve habercilik faaliyetlerinde bölgeye daha geniş bir yer verir. Başta Arapça olmak üzere bölge dillerine vakıf yoldaşlarımızın sayısının artması ve Ortadoğu ülkelerine ilişkin partili uzmanlar yetiştirilmesi doğrultusunda adım atılır. Filistin ve İsrail'den dost parti temsilcileri Türkiye'ye davet edilerek çeşitli etkinlikler düzenlenir.

15. Türkiye Komünist Partisi Türkiye'de bulunan Filistinlilerle iletişim ve dayanışmayı artırmak için araçlar geliştirir. Onlara karşılaştıkları hukuki, ekonomik ve sosyal zorlukların aşılmasında yardımcı olur. Semt evlerinde ve çeşitli etkinlik ve eylemlerde Filistin halkıyla dayanışma gündemine Türkiye'deki Filistinlileri daha fazla katar.

16. TKP Siyonist ideolojinin etkisinden ve giderek soykırıma dönüşmeye başlayan İsrail saldırganlığının ahlaki sorumluluğundan kurtulmaları için Türkiye Yahudilerini etkileyecek siyasi, ideolojik ve kültürel müdahalelerde bulunur. Yahudi sermayesinin lobi faaliyetlerini yakından takip eder. İsrail devletinin 7 Ekim’de ortaya çıkan ve solu da içine alan geniş toplumsal kesimlerde etkili olan propagandasının kaynaklarını ve ajanlarını tespit ederek, onlara karşı halkı aydınlatma ve uyarı görevini yerine getirir. Bunun yanı sıra, Türkiye’de Yahudilerin hedef haline getirilmesine ve anti-Semitizme karşı koyar.

17. Başka birçok komünist parti gibi TKP, 1967 sınırlarını ve Filistin’in başkenti olarak Doğu Kudüs’ü tanıyan iki devletli çözümü savunmakla birlikte Filistinli emekçiler için nihai kurtuluş anlamına gelmeyen bu çözümü mutlaklaştırmaz. Filistin direnişinin seyri ve başarıları, bölgedeki sınıf hareketinin gelişimi ve uluslararası dengeler, başka öncelik ya da hedefleri gündeme getirebilir. Bu anlamda Türkiye Komünist Partisi, çok zor koşullarda olağanüstü değerli bir mücadele yürüten İsraili komünistlere her zaman büyük saygı ve önem verirken, giderek sadece ve sadece bir barbarlıktan ibaret hale gelen ve bütün dünya için hem bir çürüme hem de bir varoluş sorununa dönüşen İsrail devletinin var olma hakkının belli koşullarda sorgulanabileceğini hesaba katar.

18. TKP, bütün bu değerlendirme, yaklaşım ve görevlerin ötesinde, Filistin halkıyla dayanışmayı güçlendirmek, bu dayanışmaya devrimci bir içerik kazandırmakla yükümlüdür. ■